

O HOMEM DO NORTE

Robert Eggers, 2022

925

ESTREIA EN NUMAX: 29.04.2022 | V.O.S.E. | +16

Drama de aventuras ambientado en Islandia, en pleno século X, que se centra nun príncipe nórdico que busca vinganza pola morte do seu pai.

«O director crea unha atmosfera inmersiva e intensamente evocadora. A coreografía das escenas de combate é fascinante»
David Rooney, THE HOLLYWOOD REPORTER

Entrevista con Robert Eggers: «Se contas historias duras as rodaxes tamén deben selo»

Por Santiago Alverú

Fálase moito do frío que pasastes na rodaxe. Non pensas facer algunha rodaxe nun lugar tranquilo ou gozas con estes retos? [Risas] Jarin Blachke, o meu director de fotografía, sempre que estamos mortos de frío di: "un día imos facer un filme sobre picnics na época vitoriana. Sol, bádminton e limonada. Pero xusto veño de rematar un guión no que chove en cada escena dos dous primeiros actos e neva no último. Non podoo evitarlo. As historias que conto, son brutais. Se estivese a contar unha historia alegre e porfiase en rodar baixo a chuvia non tería sentido. Pero se son historias duras e esixentes, as rodaxes tamén deben selo.

Que significa para ti colaborar cos actores cos que xa traballaches? Ocorre con todo o equipo, tamén repito coa directora de vestuario Linda Muir, co director de produción Craig Lathrop. É primeira vez que traballo con Robin Carolan como compositor, pero é un dos meus mellores amigos. Parece un cliché, pero é máis doado, enténdeste mellor. Particularmente cos actores, precisas establecer confianza. Eu comecei como actor e deixeiño porque non era quen de conectar coas historias e entregarme por completo. Es completamente vulnerable e precisas confianza.

Cando volvo traballar con Anna Taylor Joy, por exemplo, xa temos esa confianza construída e recupérase de inmediato, mesmo podes ir máis aló de maneira máis doada. Ocorre o mesmo con Willem Dafoe, co director de cada departamento, con todo o mundo diante e detrás da cámara.

O filme ten unha gran dose de realismo, cun estudo profundo da cultura vikinga. Como traballaches en concreto o amor entre o vikingo e a bruxa para facela, ao mesmo tempo, atractiva para o público e fiel ao período histórico? Tentas meterte na mente dos teus personaxes, tentas comprender a súa visión do mundo. Non é doado. Ademais como é o meu primeiro filme para un público moi amplo houbo complicacións, ao estudio preocupáballe que resultase un traballo moi frío. Con Sjon [o coguionista] escribimos moitas escenas entre a parella protagonista levada a contextos actuais, como por exemplo nun instituto. Así puidemos atopar detalles necesarios para empatizar co seu romance e eliminamos o resto para non traizoar a súa identidade. Nesa historia hai amor pero tamén supervivencia, necesidade. Ela termina con alguén que se dedica a saquear unha aldea e asasinar inocentes. Pero precisa sobrevivir e el é forte. Desá necesidade agroma unha forma de amor.

No filme hai escenas moi medidas, moi preparadas, e outras nas que xorde algo natural, auténtico. É frustrante sentir que, ao ver o filme, certas escenas quedan moi axustadas, case se nota que os actores están a pisar as súas marcas. Isto recórdame *O faro* (2019). Robert Pattinson, a quen amo e respecto e co que me encantaría volver colaborar, sentía que ensaiabamos de máis, que a miña forma de traballar era moi estrita, que todo eliminaba a espontaneidade que el quería. Dafoe defendía que podes ensaiar un millón de veces, pero para vivilo de maneira natural cómpre concentrarse no presente. Penso agora en Kurosawa, en *Ran* (1985) que, comparada con outras das súas películas, pode resultar tremendamente teatral e é certo que se ensaiaba moitísimo para logo gravar unha soa toma. Se non había erro de cámara ou técnico non se repetía. Hai algo de místico nesa forma de rodar. É algo que noto no saqueo da aldea, esa escena está ben, estou orgulloso dela. E das que non estou tan orgulloso... pois xa farei mellor a próxima vez.